

— Ejnye, cimborá, szedd össze magad . . . Nem szabad mindjárt elesni — mondta Darvas, de ezt akár önmagának is mondhatta, mert ebben a percben ő is mérhetetlenül árvának érezte magát.

Gyantos csak rázkódott és nem felelt. Az asszonyok szedelőzködni kezdtek s a férfiak, egyik a másik után, az ablak felé somfordáltak.

— Még egy csészével — udvariaskodott Varvara, de mindenki elhárította a kínálást : Majd máskor . . .

Valami idegenség szűrődött közékük, mint a köd, amely az utcákat megtöltötte a láthatatlan égboltig. Mindenki már csak önmagát érezte és hidegen, nem látó szemmel néztek maguk köré.

— Gyerünk . . .

Szűts föltámogatta Gyantost.

Nemsokára lábak dobogása hallatszott a lépcsőn. Várja fáradtan dőlt az ajtónak s úgy tetszett neki : mindazok, akik nemrégiben baráti szívvel ültek körülötte, most ijedten futnak, menekülnek, mintha mindenüket elveszítették volna . . .

Majthényi György.

A NAP.

*Pirul a Nap jövet-menet,
haragban fő öreg feje,
este-reggel tanakodik:
feljöjjön-e, lemenjen-e.*

*Méltók-e látni mosolyát
az elvakult por-emberek,
vagy ideje, hogy végtelen
sötétségbe sülljedjenek?*

*Méltók-e látni csillagot
s a szűzi Hold arculatát,
vagy perzselje őket agyon
egy puszttító pokoli láng? . . .*

*S reggelenként a bosszútól
senki sem tartja vissza őt,
csak egy szülője oldalán
szendergő édes újszülött.*

*Azért az egyért élni hagy
százmillió bűnös szívet,
siet megcsókolni arany
sugarával két kis szemet.*

*Estelenként: lát egy bohó
szerelmespárt bolyongani
s úgy meghatódik, hogy lemegy
és kezd a harmat hullani.*

*Világítani kell tovább
a Föld másik féloldalát
s lemegy, de felküldi nekik
ragyogó Hajnalcsillagát.*

Erdélyi József